

...i tornarem a dur bolquers?

written by Ferran Planell | 24 de maig de 2017

Diuen que quan hom va entrant en aquella fase final de la pròpia existència, tendeix a un comportament que recorda al d'un infant. I si tant i tants ho diuen, serà que així és; i ho és. Això sí, de ben segur que uns més i altres menys, que no tots hi arribem amb idèntic estat de salut física i mental. Aquell "Qui dia passa, any empeny" ens fa assolir la meta, però arribem amb l'esgotament propi d'haver fet una cursa plena d'obstacles, d'entrebancs necessaris per aprendre i de completament prescindibles per absurds, de cercats per volguts i de totalment imposats. Tothom fem camí sortejant pedra rere pedra, però per qüestions de caire diví –o no– que a mi se m'escapen, uns acabem fent un camí, diguem, més sinuós i costerut i d'altres més planer i de recte traçat. Per tant, en arribar-hi, uns ens trobem més desgastats que altres. Tinc un aforisme que diu: "No és el mateix haver-se cultivat que haver estat llaurat". Interpreteu-lo com vulgueu.

Ara, d'això en podem arribar a extreure que aquell retorn que de grans fem a la infantesa, és senzillament una conseqüència pròpia de la finitud de les cèl·lules? Potser el fet d'haver de tornar-nos a enfundar uns bolquers o aquelles atencions que es materialitzen com a necessàries, sí que ho són en part, però malauradament això ens pot passar en qualsevol altra de les etapes de la nostra vida.

Deixem, ara, els bolquers a banda (que ja hi tornarem) i centrem-nos en moltes de les altres coses que ens fan concloure el ja dit "Com més gran, més infant". Sense allargar-me massa, donem un cop d'ull tan sols a les rebequeries, a aquell egoisme que pot aparèixer en segons qui com a simples pinzellades o en altri exageradament exacerbat i a allò que fa agreujar segons quines sordeses naturals quan s'acaben condimentant amb un polsim de volguda, per selectiva. Aquesta mena de comportaments, honestament no crec que els

adoptem com a conseqüència de cap degeneració, sinó més aviat al contrari. Per a mi és quelcom que ve donat pel simple fet d'haver viscut. D'haver viscut prou, per a deixar-nos estar de segons quins romanços i ser o fer allò que més ens abelleix. I aquí sí que és on realment apareix la semblança. Aquí és on tornem a ser infants. Perquè l'infant és una criatura encara lliure, de romanços.

Acabem de fer un recorregut molt breu, gairebé de puntetes i evidentment des d'un punt de vista molt personal, per l'evolució de l'individu. Però, i si intentem fer el mateix socialment? Una passejada sense cap pretensió. Fem-ho? Va. Serà en aquest punt on reprendrem els bolquers que fa no res hem deixat aparcats. Perquè quan he titulat l'article amb "...i tornarem a dur bolquers?" m'estava referint més al fet des del punt de vista social que no pas personal. De fet, hi ha quelcom en aquest àmbit, el social, que m'ho fa cada cop més persistent. No puc evitar tenir la sensació que hi ha algú que persevera a fi que acabi tornant-me a posar uns bolquers. A vosaltres no us passa? Intentaré explicar-me.

Any amunt, any avall, en fa 130.000 que l'ésser humà va fer la seva aparició estel·lar al planeta i uns 50.000 que es va decidir a conquerir-lo, per a –pel que sembla i de no posar-hi remei– fer-lo miques. Però bé, no ens disperséssim pas. Amb tant de temps, no cal dir que les hem passat de tots colors. En l'inici de tot fórem infants, despreocupats per l'esdevenidor, vivint el moment com si res fos més important. Després, a poc a poc, anàrem creixent, agafant consciència, no sé ben bé de què, però agafant consciència. Ens vàrem autoeducar primer, creant déus per a eixir de la foscor de l'inexplicable; per a després deixar-nos educar per aquells, que fent seus els déus, s'esforçaven a perpetuar-nos en la foscor. De la igualtat aprenguérem la primera regla bàsica de les matemàtiques, sumar. De la individualitat i l'afany de poder n'aprenguérem la segona, restar. Multiplicar i dividir, no van ser més que el resultat lògic d'una socialització més massificada. Potser amb tant de temps, amb tants anys passats,

ja hauríem d'haver après "a fer" per a "poder ser". A fer allò que cal, per a ser allò volgut. A comportar-nos, en referència a la primera part, com a persones grans. A gaudir de la saviesa que ens hauria de donar la vellesa –socialment parlant.

Però, em sembla molt que no. Encara ens deixem educar massa per aquells que varen fer seus els déus i per d'altres que ni tan sols els hi calen, perquè ja si erigeixen ells –en déus.

Que després de tanta història –tan sols per a posar un exemple, que en podia haver estat qualsevol altre– quan arriba l'estiu, davant de la calor imminent, hàgim de llegir en un pamflet del departament de salut, de protecció civil o de qui carai sigui, que abaixem les persianes on toqui el sol, que obrim les finestres a la nit per a refrescar la casa, que ens posem una gorra o barret, que engeguem el ventilador –si en tenim–, que beguem aigua sovint i que procurem caminar per l'ombra, de veritat, diu molt poc a favor del que hauríem d'haver assolit com a individus. Ni això hem après després de 130.000 anys? O és que hi ha qui s'entesta a fer-nos-ho creure? A dur-nos ben agafadets de la mà, com si encara no sabéssim travessar el carrer? No teniu, llavors, la sensació que algú ens està entaforant dins uns bolquers?

S'apropa el mes de setembre i amb ell un munt d'il·lusions poden veure la llum o acabar submergides indefectiblement en la foscor. Podem assolir ser un país amb totes les lletres o tornar a casa amb una reedició completa de la discografia de La Trinca sota el braç. Ara ens cal més que mai demostrar als governants d'aquí i als d'allà encara més, que ja som adults, que no ens calen bolquers i que sabrem fer allò que cal per a poder ser. Que si 130.000 anys són molts, 300 són massa... i tornarem a dur bolquers?